

— Не, не боли, само се клати.

— Тогава нищо, лесна работа. Ти само ще дадеш да вържа збчето съ този конецъ и то нѣма да се клати. Нали знаешъ, какъ връзватъ дървета за нѣкое колче? Тъ ги връзватъ да не се клатятъ отъ вѣтъра и да могатъ яко да се хванатъ съ корена за земята. Защото твоего збче, може би, се клати отъ вѣтъра, както слабитъ дръвчета. Но преди това ти ще ми кажешъ, защо ти се клати збчето. Да не би да си схрускаль нѣкоя бучка захаръ, или пѣкъ нѣкой коравъ орѣхъ? Ще ми кажешъ истината. Защото, Бобо, което дете казва истината, то не лъже, то е добро дете. Него всички го обичатъ. И татко, и мама, и котката, и кучето, и вработата, и зайчетата, всички! Азъ, когато бѣхъ малъкъ като тебе, никакъ не лъжехъ. Или, какъ да ти кажа, лъжехъ съвсемъ малко и то само денемъ. Ношно време никакъ не лъжехъ. И до днесъ още пазя това правило. Затова хората ме обичатъ, и затова единъ день, сладъкъ мой Бобо, за твоя голѣма гордостъ, мога да стана нѣкой голѣмецъ и да управлявамъ народа. Тѣй. Е, кажи сега, отъ какво ти се клати збчето?

— Не знамъ.

— Е, тогава, сигурно, то се клати отъ вѣтъра. Отвори си устата да го вържемъ. Така. Дръжъ сега края на конца, подрѣжъ го, докато азъ ти кажа. За много кратко време збчето ще се заякчи. Защото, ако викамъ лѣкаръ, да ти го върже, той ще вземе много пари. Пѣкъ азъ съ тия пари ще ти купя едно велосипедче.

— Не искамъ велосипедче. Искамъ една нова шейна.

— Е, че сега е вече пролѣтъ, защо ти е шейна? За шейната трѣбва снѣгъ.

— Направи ми снѣгъ.

— Не, това не може, Бобо. Това нѣщо човѣкъ не може да го направи. Снѣгътъ пада отъ небето, когато горе изтупватъ облацитъ. А пролѣтно време облацитъ сж съвсемъ чисти и затова не ги изтупватъ, а ги държатъ само да се пекатъ на слънце. Ако случайно има снѣгъ по тѣхъ, той се топи и пада като дъждъ. Така, Бобо. Но ти дръжъ хубаво конца и не го